

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 46/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Gabrielou Kľačanovou, Andreja Kmeťa 28, Martin, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 16 P 95/2014 a jeho uznesením z 11. júna 2014, ako aj postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10 CoP 63/2014 a jeho uznesením zo 14. augusta 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „matka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 P 95/2014 a jeho uznesením z 11. júna 2014, ako aj postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 CoP 63/2014 a jeho uznesením zo 14. augusta 2014.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd v konaní o návrhu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] otca maloletých detí [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], „o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom a o nariadenie predbežného opatrenia“ vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 16 P 95/2014 vydal „Uznesenie (o nariadení predbežného opatrenia)“ č. k. 16 P 95/2014-11 z 11. júna 2014, ktorým sa maloletá [REDAKOVANÉ] a maloletý [REDAKOVANÉ] „dočasne zverujú do osobnej starostlivosti otca [REDAKOVANÉ]... do právoplatnosti rozhodnutia v konaní vo veci samej o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom“ a súčasne uložil sťažovateľke povinnosť platiť na jej maloleté deti výživné „vo výške 30 % zo sumy životného minima“.

O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 10 CoP 63/2014 zo 14. augusta 2014, ktorým „uznesenie okresného súdu potvrdzuje“.

3. Podľa názoru sťažovateľky „Nariadením predbežného opatrenia došlo k vytvoreniu faktického stavu zákazu styku sťažovateľky s jej maloletými deťmi, podľa jej presvedčenia bez splnenia zákonných podmienok. Súčasne neboli vytvorené podmienky pre styk sťažovateľky s deťmi, čo je v rozpore s ich oprávnenými záujmami... Sťažovateľka sa domnieva, že konajúce súdy neposúdili vec komplexne a vydaním rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia prekročil primeranú mieru ochrany práv jedného z rodičov – otca maloletých detí, čím neúnosným spôsobom zasiahli do rodičovských práv sťažovateľky a súčasne práva detí na výchovu zo strany ich matky.“.

Namieta tiež, že uznesenie o nariadení predbežného opatrenia „*neobsahuje dostatočné dôvody, na ktorých je rozhodnutie založené*“.

4. Namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy odôvodnila sťažovateľka pozastavením jej výplaty rodičovského príspevku, v dôsledku čoho „*ostala bez akýchkoľvek finančných prostriedkov a je žiadateľkou o dávku v hmotnej núdzi*“.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie označených základných práv namietanými rozhodnutiami menovaných všeobecných súdov (bod 1).

6. Sťažovateľka uviedla, že „*v predmetnej veci podala zároveň so sťažnosťou podľa článku 127 ods. (1) Ústavy... aj návrh na zrušenie predbežného opatrenia podľa ust. § 77 ods. (2) O. s. p. na Okresný súd Martin*“.

7. Ako dôkazový materiál sťažovateľka okrem iných písomností pripojila namietané rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu a „*Návrh matky na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia*“.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Rozhodnutím o uložení predbežného opatrenia vydaným v občianskoprávnom konaní môže súd porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania. Takéto porušenie by sa mohlo stať predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len vtedy, ak by účastníkovi súdneho konania nebolo možné poskytnúť ochranu prostredníctvom účinného právneho prostriedku nápravy dostupného pred všeobecnými súdmi. Predpokladom záveru o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napraviteľné alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 Občianskeho súdneho poriadku), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami (II. ÚS 81/07).

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo,

pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

13. V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.A

K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv postupom okresného súdu

14. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

15. O ochrane práv sťažovateľky, ktorých porušenie namietala vo vzťahu k postupu okresného súdu, mal právomoc rozhodovať (a aj rozhodol – pozri bod 2) v odvolacom konaní krajský súd. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci

ústavného súdu preskúmať postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 P 95/2014 a jeho uznesenie z 11. júna 2014. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie označených práv postupom okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.B

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy postupom krajského súdu

16. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 20 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok.

17. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46

ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

18. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

19. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy (ako aj základného práva podľa č. 20 ods. 1 ústavy) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola

vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky uznesením sp. zn. 10 CoP 63/2014 zo 14. augusta 2014 sú zlučiteľné s označenými článkami ústavy.

20. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z výsledkov v konaní vykonaného dokazovania a z neho vychádzajúcich právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd oboznámil podstatu skutkových a právnych záverov okresného súdu a odvolacej argumentácie sťažovateľky a vyjadrenie otca maloletých detí k nemu.

Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

„... Odvolací súd, vzhľadom na časový odstup od vydania napadnutého uznesenia, požiadal kolízneho opatrovníka o aktualizáciu informácií o maloletých deťoch.

V písomnom podaní zo dňa 6.8.2014 kolízny opatrovník uviedol, že dňa 3.6.2014 vykonal v rodine maloletých detí na adrese [REDAKOVANÉ]... sociálny prieskum. V danom čase bol doma otec s maloletým [REDAKOVANÉ] maloletá [REDAKOVANÉ] bola v škôlke. Otec uviedol, že sa matka dňa 16.5.2014 odsťahovala zo spoločnej domácnosti a odišla bývať k svojej matke na adresu [REDAKOVANÉ]... starostlivosť o maloleté deti zabezpečuje on a keď je v práci, jeho rodičia.

Kolízny opatrovník ďalej uviedol, že bol zo strany matky informovaný, že bola na lekárskom ošetrení z dôvodu napadnutia otcom. Ten uvedené poprel s tým, že matku nikdy nenapadol, že si zranenia pravdepodobne spôsobila sama, pretože je stále pod vplyvom alkoholu.

Kolízny opatrovník ďalej uviedol, že dňa 14.7.2014 vykonal opätovný sociálny prieskum v rodine. Otec maloletých sa v danom čase pripravoval do práce na poobednú zmenu a maloleté deti šiel zaniest k svojim rodičom. Vyjadril sa, že matka stále v nadmernom množstve požíva alkoholické nápoje a o maloleté deti neprejavuje veľký záujem; niekoľkokrát sa s nimi stretla asi na jednu hodinu, vždy za jeho prítomnosti.

Kolízny opatrovník zhrnul, že na základe opakovaných šetrení v domácnosti bolo zistené, že otec sa o deti stará, má vytvorené všetky podmienky pre výchovu a starostlivosť, snaží sa uspokojovať všetky ich životné potreby a v čase, keď je v práci, o výchovu maloletých je postarané prostredníctvom jeho rodičov. Uzavrel, že navrhuje, aby odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie o predbežnom opatrení o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti otca.

Odvolanie matky je neopodstatnené.

Z kolíznym opatrovníkom vykonaného šetrenia v domácnosti maloletých detí v čase, keď v nej žila aj matka, vyplynulo, že matka má problémy s alkoholom. Hoci počas prvého sociálneho prieskumu vykonaného kolíznym opatrovníkom dňa 13.5.2014 tvrdila, že raz, dvakrát do týždňa vypije pohár vína, počas druhého, vykonaného už o dva dni, dňa 15.5.2014, bolo zistené, že matka alkohol požila v nadmernej miere, k čomu sa aj priznala.

Ku dňu vykonania posledného sociálneho prieskumu (dňa 14.7.2014) matka nežila v spoločnej domácnosti s otcom a maloletými deťmi. Odišla z nej, podľa vyjadrenia otca, dňa 16.5.2014 ku svojej matke na adresu [REDAKOVANÉ]... Obe maloleté deti zostali bývať u otca, podľa jeho vyjadrení sa matka s nimi stretla niekoľkokrát asi na jednu hodinu.

Odvolací súd mal na základe vyššie uvedených i ďalších doposiaľ zistených skutočností osvedčenú potrebu dočasnej úpravy pomerov medzi účastníkmi – potrebu dočasného zverenia maloletých [REDAKOVANÉ] do osobnej starostlivosti otca [REDAKOVANÉ]. Matka toho času z dôvodu nadmerného požívania alkoholu zrejme nie je úplne spôsobilá zabezpečovať celodennú starostlivosť o maloleté deti. U otca neboli zistené relevantné nedostatky, ktoré by znemožňovali mu dočasne, do rozhodnutia o veci samej, vykonávať starostlivosť o maloleté deti. Otec v čase, keď nepracuje, trávi čas s maloletými deťmi, prechodne, v čase, keď je v práci, sa o deti starajú jeho rodičia.

Z postoja matky, ktorá ponechala maloleté deti u otca, by sa mohlo zdať nariadenie predbežného opatrenia o ich dočasnom zverení do jeho osobnej starostlivosti nadbytočné. Vzhľadom predovšetkým na podanie odvolania proti napadnutému uzneseniu matkou sa však javí vhodným formálne – súdnym rozhodnutím upraviť, ktorý z rodičov bude vykonávať osobnú starostlivosť o maloleté deti do rozhodnutia vo veci samej.

Styk matky s maloletými deťmi nebolo toho času potrebné upravovať formou predbežného opatrenia. Matka v odvolaní takúto úpravu nežiadala, otec neskôr uviedol, že matka sa s maloletými deťmi niekoľkokrát stretla (v jeho prítomnosti).

Vzhľadom na zverenie maloletých detí do osobnej starostlivosti otca (hoc aj len formou predbežného opatrenia), odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie aj vo výroku o určení vyživovacej povinnosti matky na každé z maloletých detí v minimálnej zákonom stanovenej výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa (§ 62 ods. 3 zákona č. 36/2005 Z. z. zákona o rodine).

Záverom odvolací súd poznamenáva, že aktuálne rozhodnutie o predbežnom opatrení predstavuje prechodnú úpravu do času právoplatného rozhodnutia vo veci samej – vo veci úpravy rodičovských práv a povinností k maloletým deťom.“

21. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v spojení s uznesením okresného súdu) konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov), ako aj obsah relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje preto postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne (v nevyhnutnom rozsahu) korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

22. Na základe uvedeného ústavný súd v danej veci dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nie je svojvoľné. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery

krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

23. V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s postupom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy (k odseku 4 pozri tiež bod 16) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

24. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením označeného práva, sťažnosť v tejto jej odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Ďalším možným dôvodom na odmietnutie sťažnosti bola skutočnosť, že sťažovateľka podala návrh na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia a uvedená okolnosť sa bude navyše posudzovať aj v konaní vo veci samej (pozri body 6 a 11).

26. Sťažovateľka súčasne namietala aj porušenie svojho majetkového práva zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy uvedeným rozhodnutím krajského súdu (pozri body 1 a 5). Ústavný súd zastáva názor, že predchádzajúce dôvody, ktoré zo strany sťažovateľky boli nosné a viedli ústavný súd k odmietnutiu sťažnosti (body 24 a 25), možno použiť tiež k sťažovateľkou označenému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

27. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov (body 22, 23 a najmä 24) odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.

28. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2015